

Mor el pintor de paisatges geomètrics

Miquel Paton mor als 62 anys i deixa de llegat una obra pictòrica present a prop de 250 exposicions i amb el Delta com a font d'inspiració

Tortosa Redacció

Ha mort a l'edat de 62 anys el pintor tortosí Miquel Paton a causa d'una malaltia contra la qual feia temps que lluitava. Paton deixà una extensa obra pictòrica, amb més de 40 exposicions individuals i més de 200 col·lectives. Va començar a exposar de manera regular a partir dels anys vuitanta.

La seua obra, inspirada en l'expressionisme abstracte, es va caracteritzar per la representació dels paisatges a través de la geometria i un cromatisme viu. El camp d'arròs del delta de l'Ebre va ser una gran font d'inspiració per a Paton, que tot i que va néixer a Tortosa vivia a la Ràpita des de feia molts anys.

Entre els seus últims treballs, cal

Miquel Paton, en una imatge d'arxiu, i a la dreta la portada del número 500 del SETMANARI L'EBRE, il·lustrada expressament pel pintor tortosí.

destacar el retaule de la Capella dels Prats de les Cases d'Alcanar o la intervenció artística a l'església

Sant Eugeni I de Barcelona. El 2017 va presentar el seu projecte *Formes d'un Anhel* al Museu de

Tortosa. "La seua petjada quedarà per sempre", va destacar el compte de Facebook del consistori torto-

sí. També havia treballat darrerament en una obra i un escrit al voltant de l'enyor del confinament i els camps del delta de l'Ebre, que encaixava perfectament en la mostra *Càpsules de confinament: art i pandèmia a Catalunya*, comissariada per Àlex Susanna i Mercè Vila Rigat.

Les seues obres formen part del fons artístic d'espais com el Museu d'Art Modern de Tarragona, la Universitat Rovira i Virgili o la Reial Acadèmia catalana de Belles Arts de Barcelona, entre d'altres. L'Ajuntament de la Ràpita ha expressat el seu condol "més profund i sincer" i ha fet arribar una "afectuosa abraçada a la família i a les amistats de Miquel en estos moments tan tristos".

OPINIÓ

Núria Gil Duran

Professora de la URV i de Secundària.
Dra. en Història de l'Art

No ens acomiadem, Miquel Paton

Ja l'hem acomiadat -però en realitat, no ho pensem fer. És ara quan puc escriure. No abans.

Fa unes setmanes, separats per alguns metres i envoltats d'arbres, Miquel Paton em va agrair i detallar alguns fets transcorreguts durant aquests anys d'amistat i coexistència. Ho va fer de forma emocionada, i em va colpir. Vaig pensar que tenia necessitat d'expressar alguna cosa que potser havia pensat alguns dels darrers dies, ara que el repòs i la serenitat li permetia reflexionar més que mai.

Analista, minucios i metòdic fins al darrer detall, Miquel s'havia organitzat de forma que durant aquest temps pogués treballar. De fet, a primers de març va realitzar la darrera comanda de bastidors amb fusta per pintar per a la propera exposició. Els breus passejos, ben acompanyat, li permetien rumiar sobre quina nova sèrie havia d'iniciar i quin seria el nou discurs pictòric.

Fa molts anys que ens coneixíem. Al principi, em trucava de tant en tant per demanar-me que li presentés una exposició individual,

que ja tenia organitzada i programada. Recordo la mostra que va presentar a l'antiga Sala d'exposicions de Caixa Tarragona, a Amposta. Després van seguir moltíssimes col·laboracions, amb la Universitat Rovira i Virgili i l'exposició col·lectiva *Primer any d'Universitat pública a les Terres de l'Ebre*, de la qual vaig tenir cura. En una ocasió, em va proposar que pogués coordinar una exposició individual al Palau Episcopal de Tortosa, quan em va dir: ets l'única que ho pots fer. Sabia perfectament com m'agraden els reptes. Es tractava d'unir esforços amb diferents institucions, entre elles la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre. Jo gestionava, però ell acabava decidint, sabia molt bé el resultat que volia, no només amb l'exposició de les obres, també amb el catàleg o el tipus d'acte que anàvem a organitzar per a la inauguració. Van seguir moltes exposicions i trobades, i el vam acompanyar per sempre més: A l'Església Nova de Sant Carles de la Ràpita, al Palau de la Diputació de Tarragona, a la Capella dels Prats, o a Barcelona a la galeria Fernando Pinós o al I

Certamen d'Art Vermuts Miró al Reial Cercle Artístic, entre d'altres.

Per la meua tasca de comissària vinculada a la seva obra, destacaré dos de les accions que més vam processar amb goig, però també amb inquietud, sabedora que el van satisfer enormement. Una és la de la incorporació a la col·lecció d'artistes del segle XXI de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona, a la Casa Llotja de Mar amb la pintura *Caseta i sèquies*, un acte acadèmic i solemne on vam estar envoltats d'amics i de representants polítics del territori, on vaig fer una presentació publicada al butlletí de la mateixa institució.

L'altra gran exposició individual de Miquel Paton fou *Formes d'un anhel*, a la sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa. Evidentment tot el que relata està documentat, però cal destacar la publicació resultat d'aquesta mostra, un catàleg excel·lent amb obres i textos que són una joia. Quantes reunions vam tenir per aquella exposició! El resultat fou magnífic, tot encaixava tal com s'havia dissenyat i l'aco-

lliment fou molt exitós.

Al seu meravellós estudi de Sant Carles de la Ràpita havíem fet alguns sopars en petit comitè. Abans o després, els habituals sis comensals teníem assegurada la joia de contemplar Miquel, moment obres cap aquí i cap allà, amb parsimònia, seguint un ordre per tal de poder visualitzar-les millor. Ens explicava cada peça, per què i com eren imprescindibles, a manera de justificació. De vegades em preguntava per algun aspecte que dubtava, a mi m'agradava respondre amb el meu parer. Quin regal i quin premi per a nosaltres compartir aquelles inoblidables soirées.

No cal ni dir, que amb tants projectes en comú, el nostre lligam es va anar eixamplant des de lo professional, a lo personal i a lo familiar. Tots els meus indrets íntims estan acompanyats d'obra de Miquel Paton, a resultes del seu generós agraiment, i és clar, ho seguiran estant. Són obres que reflecteixen aquelles representacions de geografies deltaïques, d'entramats territoris estancs, de marcades franges de cordons amb

línies i colors, de porcions de paisatge cultural i de tancats contrastats cromàticament tothora càlids i freds.

Miquel era irònic, rigorós, elegant amb les formes, creatiu, immensament treballador, gaudia de tots els instants, sovint també del silenci. Evidenciava una ambició continguda, aclaparada de somnis. L'any 2017 ho vaig escriure i preguntar. Amb l'obra de Miquel Paton ens apropem probablement al "cercle cromàtic" de Goethe (1810) on el context artístic de la seva època es ressitua entre la raó i l'emoció, la ciència i les vivències? Per a ell, al segle XXI, aquestes variables eren fonamentals.

Miquel asseverava: "Busco la meua originalitat, no una originalitat de la història de l'art". Sí, i tant si ho ha trobat el que buscava, una obra original, singular i única investigant sobre l'evolució de la forma i del color, la velada figuració de la metàfora de les construccions i els contorns dels closos finits que representava insistent mitjançant els pigments, sempre des de diferents angles i perspectives.

No ens acomiadem, Miquel.